

Любко Дереш

ПОКЛОНІННЯ ЯЩІРЦІ

ЯК НИШИТИ АНГЕЛІВ

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2017

РОЗДІЛ 1

1

Усе буде добре, заспокоював я себе.

Усе й справді було добре. Минуло чверть години з того часу, як я з ним на самоті; ще стільки ж — і вони повернуться.

Я дивився на його білу
(але на оранжевий манер)

сорочку з маленьким алігатором на серці. На кров на його верхній губі, що сповзала до рота. Такий собі «плач України».

Усе було добре в цьому оранжевому світі, доки він не розтулив рота й не почав говорити.

Тоді неприємності й почались.

2

Я лежу на веранді — прозорій та ажурній, бо з трьох сторін оточеній вікнами — і прислухаюся до шуму дощу. Прозора скляна веранда, залита сірим грозовим світлом,

вікна в підтьоках дощу й стара (*старезна*) канапа з колись червоною обшивкою. Старий магнітофон тихо шепоче старого Pink Floyd'a, касети якого майже акуратно поскладані при стіні. «Юпітер», щоби ліпше було чути, я поставив на немолоду, змордовану долею й моїм задом табуретку. На веранді, взагалі-то, крім канапи, магнітофона та ще столика з парою стільців, більше нічого й немає. На монетні стовбці книжок я вже звик не звертати уваги. Стіл у кутку — старий. Із картоном, підкладеним під ніжки, зі старою друкарською машинкою «Еріка» на спині. На кришці стола можна нарахувати з десятку коричневих кілець від горнятка з чаєм. Горнятко старе й потріскане, тому протікає. Поступово.

Речі ламаються, виходять із ладу й танцюють. Це дуже характерно для Мідних Буків. Тут усе підкоряється цьому правилу.

Я лежу на канапі й воруху пальцем усередині закритої книжки — «*Orowieści niesamowite*» Едгара По. Старі й затерті слова, давно завчені напам'ять. Вони дивною силою змушують мене перечитувати їх знову й знову.

Якщо мій здоровий глузд не дасть тріщини від дощу та Феді, я пробуду в Мідних Буках до середини серпня. Ми, бачте, уклали з татком угоду: ця дача ціле літо належить мені одному. Таким чином, ані старий сину, ні син старому не мулятимуть очі. Раз на місяць приїжджає мама з грошима й хавчиком, який ми з Гладким Хіппі й Дзвінкою з'їдаємо за три дні. Решту часу я куховарю сам,

інколи з Дзвінкою. Гладкий Хіппі щиросердно визнав, що вміє тільки запарювати чай і перебирати гречку. Я ненавиджу гречку.

Дзвінка та Гладкий Хіппі мають нещастя жити в Мідних Буках. Вони мешкають на межі міста й лісу. Я також живу на краю міста, але з протилежного боку, ближче до гір і річки — знаєте, де починається територія Гіацинтового Дому.

Так називається напівзруйнований інтернат для дівчат, теперішній притулок бомжів та наркоманів.

3

Гладкий Хіппі та Дзвінка мої єдині справжні друзі. Ми брати й сестри в Андеграунді. Ми відщепенці від міського суспільства, від тіла колективу. Бо ми кляті індивідуалісти й паскудні неформали. А неформали, знаєте, не звикли жити за нормами. Радше навпаки: мають дурну манеру їх порушувати.

Однак не все в порядку в Датській королівстві. Є тут один такий хлопака — Федя Круговий. Дуже, ДУЖЕ паскудний тип. Того літа я збирався уникати його й паршивця-ротвейлера Дюка, федькового чотирилапого товариша.

Ми ненавиділи їх обидвох тією рафінованою підлітковою ненавистю, коли мрієш не про щиросердне вибачення, а про негайну смерть недруга в муках. Ми хотіли, щоб вони зникли з нашого життя назавжди.

Якщо розібратись як слід і копнути глибше, виключити зі системи всі зайві чинники, виявиться, що причиною наших бід стали джинси «Levi's». Самопальні, з лейбою, пришитою на швейній машинці «Зінгер» за моєї присутності.

У сиву давнину, коли легенди ще тліли в пам'яті фанів, із міднобуківської школи до Польщі поїхало двоє хлопчаків — Петя Дупа та Павло Нера (Петю звали так через обпечену половину лица, що стала гладкою й рожевою). Під час екскурсії вони поміняли в якогось фацета «левіси» на наплечник і сімнадцять касет Iron Maiden, AC/DC, Judas Priest та Black Sabbath. На цих касетах зросли вони, а також молодший брат Павла Нери Арсен. Той, у свою чергу, давав їх мені, я старанно затирав усілякі «Масковіє Лаї», перепишував і слухав на пару з Гладким Хіппі, а потім і з Дзвінкою. Згодом на львівському Вернісажі виміняв переписані Iron Maiden на бобіни з Pink Floyd'ом та Jethro Tull'ом.

За час, поки ми троє еволюціонували (чи деградували — залежно від точки зору), постійно зазнавали утисків зі сторони Феді, його пса та його бравої команди.

Федя Круговий носив коротесеньку зачіску зразка «Я вышел из зоны», надавав перевагу заправленим сорочкам типу «мокрый шовк» та семітській горілці «Стопка». Її особливістю було те, що блювотиння, викликане перебором останньої, набирало приємного й дуже сильного запаху дині, чорної смородини чи абрикоса.